

Komentar Evandjelja: Vjera, svjetlost srca

Evandjelje subote III. Vazmenog tjedna i komentar.

Evandjelje Iv 6, 60-69

U ono vrijeme: Mnogi od Isusovih učenika rekoše: »Tvrda je to besjeda! Tko je može slušati?« A Isus znajući sam od sebe da njegovi učenici zbog toga mrmljaju, reče im: »Zar vas to sablažnjava? A što ako vidite Sina Čovječjega kako uzlazi onamo gdje je prije bio?«

»Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su.« »A ipak,

ima ih među vama koji ne vjeruju.« Jer znao je Isus od početka koji su oni što ne vjeruju i tko je onaj koji će ga izdati. I doda: »Zato sam vam i rekao da nitko ne može doći k meni ako mu nije dano od Oca.«

Otada mnogi učenici odstupiše, više nisu išli s njime. Reče stoga Isus dvanaestorici: »Da možda i vi ne kanite otići?« Odgovori mu Šimun Petar: »Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga! I mi vjerujemo i znamo: ti si Svetac Božji.«

Komentar

Isusova riječ nikoga ne ostavlja ravnodušnim: ili je dobrodošla, čak i ako nije u potpunosti razumljiva, ili postoji odbijanje. Ali odbijanje nije zato što Isus govori stvari koje se ne mogu prihvatiti. To često zvuči kao

izgovor. Postoji nešto prethodno: odbijanje vjerovanja. Kad idemo saditi sjeme, pripremamo tlo. Kad idemo pjevati, radimo vježbe s glasnicama. Kad idemo kuhati, prvo zagrijemo pećnicu. U ovom životu doživljavamo da veliki i mali, učenik i intelektualac trebaju sve prethodne pripreme. A to se također odnosi i na vjeru. Tko ne želi vjerovati, ne može vjerovati. Potrebno je najmanje dobro raspoloženje, otvorenost srca. Ovo je priprema za vjeru.

Zašto neki ljudi odbacuju Isusa, čak i bez da ikada pokušavaju živjeti po njegovoj riječi? Mogli bismo reći da, kad nam horizont čovjekova života postane premalen, kad se čovjek navikne živjeti odmah i tražiti utjehe ovdje i sada, čak i ako ta utjeha ne traje dugo, bilo koja riječ koja nas poziva na život doživljava se kao neoprostivo uplitanje ili agresija. Ali Isus nije došao osuditi, već spasiti, nije došao porobiti, već osloboditi. A

ovo nam pomaže da shvatimo da kad netko nema spremno srce, nije u stanju cijeliti i prihvatiti ljubav koja mu se nudi.

Ivan Evanđelist kaže da mnogi od onih koji su slijedili Isusa nisu vjerovali i da će ga čak jedan predati. Kako je moguće doći do te situacije? Kakva su očekivanja imali? Kakva očekivanja imamo kad se obratimo Gospodinu? Možemo se sjetiti ovih Isusovih riječi: „Oče, ako želiš, uzmi mi ovu čašu; ali ne moja volja, nego neka bude tvoja“ (Lk 22,42). Mogli bismo ih prevesti ovako: „Gospodine, ovo je moja vizija života, ali Ti znaš mnogo više od mene, pomози mi da Ti otvorim svoje srce i vidim svojim očima.“ Činjenica je da ponekad pretpostavljamo da, ako vidimo Kristovim očima, nešto u našem životu treba promijeniti, a to možda i ne želimo. Tada, više nego ikad, doživljavamo istinu tih riječi: Ako nam Bog ne pomogne, ne možemo

mu se približiti. Ali koja je poanta života daleko od Boga? Stoga, kako je ovo dobra molitva: „Da vidim tvojim očima, Kriste, Isuse moje duše!" (Sveti Josemaría, 19. ožujka 1975.).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/gospel/evangelio-sabado-tercera-
semana-pascua/](https://opusdei.org/hr-hr/gospel/evangelio-sabado-tercera-semana-pascua/) (2.04.2026.)